

Natxo Tarrés & The Wireless donen vida als temes de Bob Marley 30 anys després

MÀSSICA. Com si el temps no hagués passat, dissabte a la nit la sala Stroika de Manresa es va omplir per escoltar de nou les cançons del popular cantant jamaicà Bob Marley en motiu del trentè aniversari de la seva mort.

Un dels components del grup manresà Gossos, Natxo Tarrés, ha preparat un projecte d'homenatge a Bob Marley ara que fa justament 30 anys que va morir. L'acompanyen els membres de la banda The Wireless. Es tracta de "Bob Marley 30 anys", un recull de temes versionats que reflecteixen el llegat del cantant, les seves idees i també les seves inquietuds. Dins de la gira de presentació, el conjunt va fer una parada a la sala Stroika, aquest dissabte passat a la nit, per tal de presentar la seva proposta al públic manresà. Els assistents van poder recordar cançons emblemàtiques del rei del *reggae*, com ara *Could You Be Loved* o *Get Up, Stand Up*. Algunes, com la coneguda *No Woman No Cry*, van ser cantades en català. Tot plegat va servir per fer un reconeixement a una de les figures més influents del moviment *rastafari* i de la música *reggae*.

Natxo Tarrés & The Wireless a l'inici del concert. Foto: Paula Torrell

El concert va començar a les 11 amb l'actuació dels taloners, el grup "El xef malatesta", que van escalfar motors amb una peculiar proposta a partir de guitarra acústica i elèctrica, melòdiques i bases electròniques que no va entusiasmar gaire als escassos espectadors que es trobaven a la sala. A mesura que passaven els minuts, però, el recinte es va anar omplint i quan Natxo Tarrés & The Wireless van trepitjar l'escenari, passada la mitjanit, l'Stroika presentava un bon aspecte.

Des del primer moment, en Natxo es va posar el públic a la butxaca i es va mostrar molt reivindicatiu per mitjà dels seus nombrosos monòlegs i parlaments. Durant el concert, va fer al·lusions al moviment 15-M dels indignats, al fet que encara hi hagi conflictes bèl·lics al món i al paper de les dones, entre altres, introduint així moltes de les cançons. Juntament amb ell, Albert Oliva (guitarra), Dídac Fernández (bateria), Roger Ferrer (baix) i Fernando Tejero (teclat) van interpretar temes com *Natural Mystic* o *So Much Trouble In The World* per iniciar l'actuació.

La posada en escena era molt vistosa: al fons de l'escenari, una gran pantalla recollia projeccions amb imatges que variaven segons la cançó. S'hi van poder veure missatges diversos a través de frases, xifres i números, vídeos, clips i, fins i tot, el mateix Bob Marley, a més dels signes d'identitat del músic (l'illa de Jamaica i la seva bandera). Precisament, el fum i les llums grogues, verdes i vermelles van crear una atmosfera jamaicana omnipresent.

Durant la nit també van sonar *3 little birds*, *I Shot the Sheriff*, *Jamming*, *Iron Lion Zion* o *Is This Love*, molt celebrada. El públic, que va anar de menys a més, es va mostrar molt participatiu i va ballar sense parar a ritme de *reggae*, sobretot en l'últim tram de l'actuació. En algun moment, els assistents es van atrevir a entonar les notes de la tornada d'alguna cançó, esperonats pel mateix Natxo Tarrés. La vetllada es va tancar amb una gran recta final i una llarga ovació.

Natxo Tarrés enmig de l'actuació. Foto: Àlex Belza